

Arrest

nr. 163 148 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 april 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 28 november 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 1 december 2008 asiel aan. Nadat hij op 29 juni 2009 zijn beslissing van 14 mei 2009 intrekt, beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 augustus 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 34 859 van 26 november 2009 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 16 oktober 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 5 juni 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het X

1.3. Op 9 maart 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die op 24 april 2013 aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.26/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.4. Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"(...)"

a) Dat de bestreden beslissing in haar bewoordingen aangeeft te steunen op een aandoening of ziekte en dus niet eenduidig aangeeft te steunen op verschillende ziektes of aandoeningen gelet op de dubbelzinnigheid in de bewoordingen ,daar waar verschillende ziektes werden ingeroepen in het verzoekschrift tot medische regularisatie en zodus ook niet kan steunen op het advies ter zake verleend, dat gewag maakt van verschillende aandoeningen.

Dat hierdoor de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat de beslissing uiteraard niet aangeeft welke ziekte of ziektes er nu juist in consideratie genomen zijn. Dat aldus niet echt duidelijk kan uitgemaakt worden wat nu juist in consideratie genomen is : één of meerder ziektes en zo meerdere ziektes welke van de meedere ziektes.

Dat de bestreden beslissing gebruik maakt van een stijlformule die niet toelaat de determinerende motieven in feite te begrijpen waardoor de beslissing niet pertinent en draagkrachtig kan zijn. Dat het uiteraard behoort de motieven zelve op te nemen in de bestreden beslissing zelve. Dat gelet op het

voorgaande de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schendt. Dat ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).Dat de beslissing zowel formeel als inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', .T.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat ter zake de beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu verwezen wordt naar zaken die niet in de beslissing zelf te vinden zijn (cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 gen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijk motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is. Dat het arrest RvSt. Nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en RvSt. Nr. 130.048 dd.. 1 april 2004.

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999). Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31) Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St, VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

b) Dat verder de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt :

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.", daar waar artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet vergt dat er een directe bedreiging zou zijn voor het leven of de fysieke integriteit of dat er geleverd zou worden dat

er dringende maatregelen zouden vereist zijn zonder zijn teneinde acuut levensgevaar te bestrijden en daar waar acuut levensgevaar niet vereist in de zin van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat in die zin de bestreden beslissing artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schendt en niet gemotiveerd kan zijn.

Dat artikel 9 ter het zelf heeft over een ziekte die hetzij een ernstig risico inhoudt voor het leven, d fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling levensbedreigend is, de fysiek integriteit Dat beslissingen die hierop steunen ook niet gemotiveerd kunnen zijn. Dat aldus voorwaarden werden toegevoegd of dat voorwaarden verkeerd werden geïnterpreteerd. Dat hierdoor ook de bestreden beslissing onmogelijk kan gemotiveerd zijn en dat bovendien ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat immer een onvolledig toetsting van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet een schending uitmaakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, het motiveringsvereiste en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat een duidelijke wettelijke bepaling niet moet worden geïnterpreteerd ; "Interpretatio cessat in claris", (Cass., 24 maart 1994, R.W., 1995-96, 1451, met noot van OEVELEN A.; Cass. 3 februari 1988, Pas., 1988, 1, nr. 330; Cass., 22 oktober 1976, A.C., 1977, 229; Cass. 28 januari 1977, Pas., 1 584; Cass., 23 december 1966, Pas., 1967, 1 522; Cass., 15 maart 1850, Pas, 1850, 1, 228; Cass., 4 april 1941, Pas., 1941, 1, 120; Cass., 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78; Cass. Fr., 29 maart 1902, Pas.Fr., 1903, 1, 527; RvSt. Abrassart, nr. 10.261, 14 november 1963; DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé beige, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557; ERGEC, R., Droit Public, Brussel, U.L.B., 1979-1980, lii, p. 5 nr. 116) Bepalingen waarvan de betekenis klaar en duidelijk zijn op zichzelf, zijn niet vatbaar voor interpretatie, men interpreteert slechts datgene wat dubbelzinnig is; wie een tekst, welke klaar en duidelijk op zichzelf, niet respecteert, interpreteert deze niet, doch onttaart hem, vervormt hem.(DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé, Brussel, Bruylant, 1963, H, 557).

Een rechtsregel kan slechts verkeerd worden geïnterpreteerd omdat de teksten niet duidelijk zijn (RvSt. Abrassart, nr. 102.61, 14 november 1963). Een rechtsdwaling bestaat er juist in zich te baseren op een onjuiste interpretatie van een rechtsnorm, hetgeen evenwel onmogelijk is zo een rechtsvorm duidelijk is.

Een feitenrechter miskent art. 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek zo hij aan de termen van een akte een betekenis geeft die deze termen niet hebben (Cass. 4 maart 1937, : Pas., 1937, 1, 78).

Dat het uiteraard niet opgaat te lezen wat er niet staat in een wettekst; dat zoiets ingaat tegen de gerechtvaardigde verwachting van de rechtsonderhorige en dat zoiets gelijkstaat met het invoeren van een rechtsregel met retroactieve werking.

Dat een formele wet een belangrijke rechtshandeling is, geacht te zijn gebeurd met de nodige aandacht, zodat men vermag voor te gaan op wat men leest in de wettekst zelf. Dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid vergt dat een duidelijke wettekst niet geïnterpreteerd wordt. Dat het algemeen rechtsbeginsel der rechtszekerheid uiteraard geschonden wordt in zoverre aan een tekst betekenissen te geven niet uit die wettekst zelf blijken.

Dat bovendien artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, B.S., 19 augustus 1955) en artikel 14 van het BUPO (Verdrag Burgerrechten en politieke rechten, B.S., 6 juli 1983), verdragsbepalingen met directe werking, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat, het algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van wetgeving verbiedt, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek er zich tegen verzetten dat de overheid aan de rechter een interpretatie zou opleggen of pogen op te leggen van een tekst welke niet dient geïnterpreteerd te worden.

Dat men in regel bewoordingen dien te begrijpen in zijn normale betekenis of zo dit per impossibele niet mogelijk zou zijn in zijn meest normale betekenis.

Dat voor zover nodig er ook kan worden benadrukt dat de administratieve overheid zich baseert op een verkeerde intrepetatie namelijk al te beperkte intrepetatie van de arresten naar waar er verwezen wordt in de administratieve beslissing.

c) Dat de bestreden beslissing trouwens enkel zou kunnen steunen op een advies dat voorhoudt :

" Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 12/12/2012 en 13/12/2012 en de bijlagen blijkt dat de beschreven osteoporose, de chronisch obstructieve longaandoening en de hypertensie, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Geen van de vermelde aandoening heeft een zodanige ernst dat het een dergelijk risico zou kunnen vormen.

Eventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland betekent niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld wordt.

De aangehaalde depressie werd reeds eerder in het medisch advies van 13/03/2012 ten gronde behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. Artikel 9ter §3 - 4".

Dat voormeld advies zonder meer de aandoeningen apart neemt en zich totaal niet uitspreekt over de aandoeningen genomen als één geheel, een toestand die verschilt van de toestand waarin men een aparte aandoening inroept. Dat nochtans reeds één van de der aandoeningen voldoende ernstig bleek in de zin van artikel 9 ter in het verleden. Dat hierbij de discussie bestond over de vraag of er voldoende adequate verzorging zou zijn voor de ingeroepen post-traumatische stoornis.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schendt. Dat ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).Dat de beslissing zowel formeel als inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; : RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 ; oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi ; du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J/L, 1991, ; 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. ; Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.Y. ; Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 : relative à la motivation formelle des actes administratifs', JX, 1991, 737; Advies RvSt. ; dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., ; Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat i voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan : door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of ; niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet: afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de i Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat ter zake de beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu verwezen wordt naar zaken die niet ; in de beslissing zelve te vinden zijn (cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 g en moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende "zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijk motiveringsplicht, De doorwerking i van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is. Dat het arrest RvSt. Nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en RvSt. Nr. 130.048 dd.. 1 april 2004.

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999). Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven

ACCO,1990, 31) *Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten"* (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). *Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten* (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat in de thans bestreden beslissing niet eenduidig aangegeven wordt welke ziektes precies in consideratie werden genomen. Er zou bovendien een te beperkende interpretatie gegeven worden aan de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het advies van arts- attaché spreekt zich niet uit over de ziektes in hun geheel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-attaché d.d. 26 maart 2013, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, waarin te lezen valt dat:

"Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 12/12/2012 en 13/12/2012 en de bijlagen blijkt dat de beschreven osteoporose, de chronische obstructieve longaandoening en de hypertensie, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Geen van de vermelde aandoening heeft een zodanige ernst dat het een dergelijk risico zou kunnen vormen. Eventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland betekent niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld wordt. (...) "

Zodoende kon in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd worden dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt enige dubbelzinnigheid omtrent welke aandoening precies bedoeld wordt, niet aannemelijk.

Evenmin maakt verzoekende partij een te beperkende interpretatie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De in de medische attesten voorgehouden ziekten werden allen door de arts-attaché beoordeeld. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de aandoeningen, genomen als één geheel, een ander advies door de arts-attaché zou zijn gegeven.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 26 maart 2013 kennelijk niet blijkt dat de verzoekster lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

In zoverre de verzoekster aanvoert dat zij verschillende ziektes heeft ingeroepen in haar verzoek om medische regularisatie en dat de bestreden beslissing niet aangeeft welke ziekte(s) er in overweging genomen werd(en), wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing steunt op een medisch advies van de arts-adviseur van 26 maart 2013, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan

de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, waarin wordt toegelicht dat *“(u)it de standaard medische getuigschriften d.d. 12/12/2013 en 13/12/2013 en de bijlagen blijkt dat de beschreven osteoporose, de chronisch obstructieve longaandoening en de hypertensie, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”* en dat een *“(e)ventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland (...) niet (betekent) dat betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld wordt”*. Aangaande de aangehaalde depressie wordt in het advies verwezen naar het medisch advies van 13 maart 2012 waarin deze aandoening reeds ten gronde werd behandeld. Hieruit wordt in het advies geconcludeerd dat er *“kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van (a)rtikel 9ter van de wet van 15 december 1980”*. Aldus blijkt duidelijk welke door de verzoekster aangehaalde aandoeningen in overweging werden genomen. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de motieven behoort op te nemen in de beslissing zelf, wordt er op gewezen dat de verwijzing in de motivering naar een advies een afdoende motivering kan zijn op voorwaarde dat aan een aantal voorwaarden is voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (cf. RvS 19 mei 2011, nr. 213.363, Gorris). Te dezen toont de verzoekster niet aan dat aan deze voorwaarden niet voldaan is.

Voor zover de verzoekster nog opwerpt dat de bestreden beslissing gebruik maakt van een stijlformule, dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan een ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Voorts volgt uit artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen laat de verzoekster gelden dat de bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt nu erin wordt gesteld dat "(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d.26/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit" en dat "(d)e beschreven aandoeningen (...) geen dringende maatregelen (vereisen) zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn", terwijl deze bepaling niet vergt dat er een directe bedreiging zou zijn voor het leven of de fysieke integriteit of dat er dringende maatregelen zouden vereist zijn zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 26 maart 2013, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, eveneens wordt vastgesteld dat de "(e)ventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland (...) niet (betekent) dat betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld wordt". Aldus werd getoetst aan de verschillende hypothesen waarin artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet. Ook al betreft het in de laatste hypothese geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). Met haar theoretische beschouwingen over het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toont de verzoekster niet aan dat dit *in casu* het geval is en dat de beoordeling door de arts-adviseur op onjuiste feiten is gesteund of kennelijk onredelijk is.

De verzoekster voert tevens aan dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 26 maart 2013 de door haar aangehaalde aandoeningen apart worden beoordeeld en dat het advies "*zich totaal niet uitsprekt over de aandoeningen genomen als één geheel, een toestand die verschilt van de toestand waarin men een aparte aandoening inroept*". Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden afgeleid dat de aandoeningen waaraan een vreemdeling lijdt "*als één geheel*" moeten worden beoordeeld. Bovendien brengt de verzoekster geen enkel (begin van) bewijs aan dat een beoordeling van de door haar aangehaalde aandoeningen "*als één geheel*" tot een andere beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde risico zou leiden dan wanneer de aandoeningen, zoals *in casu*, apart worden beoordeeld en geeft zij aldus geen blijk van een belang bij haar grief.

Waar de verzoekster er nog op wijst dat één van haar aandoeningen in het verleden voldoende ernstig bleek in de zin dat er discussie bestond over de vraag of er voldoende adequate verzorging zou zijn in haar land van herkomst, wordt er op gewezen dat hierover in het medisch advies van de arts-adviseur van 26 maart 2013 wordt gesteld dat "(d)e aangehaalde depressie (...) reeds eerder in het medisch advies van 13/03/2012 ten gronde (werd) behandeld". In het genoemde advies van 13 maart 2012 wordt vastgesteld dat de medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in Rusland en dat er geen belemmeringen zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in Rusland. Op grond van dat advies heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 5 juni 2012 de door de verzoekster op 16 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad bij arrest nr. 163 147 van 29 februari 2016 verworpen.

Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de beoordeling door de arts-adviseur van 26 maart 2013 op onjuiste gegevens is gesteund of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van *“het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het Internationaal recht van de rechtstaat”*, van artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van het eerste aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt ter motivering van de beslissing : “in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.05.2010, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is is.”

Dat de beslissing onmogelijk kan steunen op voormelde wetgeving.

Dat de administratie volgende wijzigingen van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet kan toepassen namelijk :

- Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring kamer - Parl. St. Karner 2010-2011/53/0771/030) .

Dat artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen door de Kamer werd goedgekeurd in de zitting 2010- 2011 (goedkeuring kamer - Parl. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

Dat de toepassing van voormelde rechtsregels immers volgende rechtsregel schendt :

- het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het internationaal recht van de rechtstaat

- artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989, dat oplegt dat arresten die de van het Arbitragehof (thans in diezelfde wettekst aangeven als Grondwettelijk Hof) die de annulatie uitspreken en meerbepaald het gezag en kracht van gewijsde van het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, nu de wetgever de kieswetgeving met heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007, de termijn opgeven in voormeld arrest (Cfr B.9.8 in arrest).

- het arrest van het Arbitragehof nr.. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitrahof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt

- schending van artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet nu het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt en nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven

nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007 en de wetgeving die artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangenomen zijn door de wetgever waaronder de Kamer die samengesteld is door verkiezingen daterende van na juni 2007,

- artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, nu het onderzoek door de "geloofsbrieven" en dus ook de al dan niet grondwetsconforme samenstelling van overeenkomstig artikel 231 van het kieswetboek (wet 12/4/1894, B.S. 15/4/1894) werd beoordeeld door telkens de kamer voorwerp van de beoordeling zelve, zijnde de Kamer over de Kamer (CRABU53/Plen001 6/7/2010) , zijnde de Senaat over de Senaat dit zelfs onder mogelijkheid tot beroep nu alléén de desbetreffende kamer enkel vermog te oordelen, hetgeen overeenkomst voormelde artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M., niet kan gelet op de partijdigheid van een dergelijk oordeel genomen over de eigen samenstelling zelfs zonder mogelijkheid van beroep,

Dat gelet op de schending artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, de Kamer of Senaat geen federale wetgeving meer kan maken, nu er geen organen zijn die objectief kunnen oordelen over de samenstelling van wetgevende organen, te meer daar geen enkele beroepsmogelijkheid is voorzien.

Dat gelet op het niet naleven van het arrest van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989,, artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 9 van de Arbitraghofwet, thans Wet Grondwettelijk Hof, de Kamer en Senaat geen Wetgeving kan maken.

Dat een administratie de wetgeving die men niet vermog te maken ook niet kan toepassen. Dat in een rechtstaat men dergelijke wetgeving uiteraard niet kan toepassen.

Dat subsidiair wanneer de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tot direkte toetsting er gevraagd wordt. om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

Schendt artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, aangezien het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) oordeelde dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, het huidige parlement samengesteld is op basis van verkiezingen van na juni 2007 zonder wijziging van de kieswetboek en artikel 9 van de Arbitraghofwet thans wet op het Grondwettelijk Hof oplegt dat de arresten van het Hof kracht en gezag van gewijsde hebben en de voormelde wetgeving uitvaardigd door een parlement dat niet conform samengesteld is aan de vereisten zoals gesteld door het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het beginsel in het internationaal recht van de rechtstaat, artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, artikel 10 en 11 van de Grondwet en artikel 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster werpt met betrekking tot die rechtsregels op dat de bestreden beslissing onmogelijk kan steunen op de erin vermelde wetgeving, daar de wijzigingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij wet van 29 december 2012 niet kunnen worden toegepast. Dit laatste omdat volgens verzoekster de Kamer en Senaat geen federale wetgeving meer kunnen maken gezien het Kieswetboek niet overeenkomstig de grondwet is en de samenstelling van de Kamer en de Senaat bijgevolg ook niet grondwetsconform geschiedde.

Verzoekster vraagt in tweede orde de Raad over te gaan tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Uit verzoeksters uiteenzetting wat betreft het tweede middel dient te worden vastgesteld dat zij de facto de wettigheid van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet in twijfel trekt, zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het geenszins tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoort om de wettigheid van (bepaalde artikelen van) de vreemdelingenwet na te gaan.

Verzoekster vraagt de Raad over te gaan tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Evenwel dringt de vraag zich op welk belang verzoekster heeft bij het inroepen van een prejudiciële vraag, temeer nu zij op 9 maart 2013 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeksters vraag aan verweerder om een verblijfsrecht te bekomen, dateert van na de wetswijziging die verzoekster ongrondwettig acht. Zij beroept zich aldus op een artikel waarvan zij de mening is toegedaan dat het ongrondwettig zou zijn.

Wat betreft het verzoek aan de Raad om subsidiair over te gaan tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, verwijst verwerende partij naar artikel 26 van de Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989. Daarin wordt gesteld dat een rechtscollege niet gehouden is om de prejudiciële vraag te stellen, wanneer de te vellen beslissing nog vatbaar is voor, al naar gelang het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

Het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vellen arrest is nog vatbaar voor een cassatieberoep bij de Raad van State.

De prejudiciële vraagstelling is derhalve niet ontvankelijk.

Verzoekster toont de schending van de ingeroepen bepalingen niet aan.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit "het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het Internationaal recht van de rechtstaat", is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een rechtsregel of rechtsprincipe wordt aangevoerd. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De verzoekster betoogt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, niet kan worden toegepast door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gezien deze wetswijziging is gestemd door een Kamer of Senaat die zelf ongrondwettig zou zijn verkozen. Zij verwijst hiervoor naar het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, waarbij verschillende bepalingen van de kieswetgeving ongrondwettelijk werden verklaard en betoogt dat de verkiezingen van de Kamer of de Senaat die voormeld artikel 187 van de wet van 29 december 2010 heeft gestemd, plaatsvonden nadat de termijn die het Arbitragehof had vooropgesteld om de kieswetgeving aan te passen was verstreken en dit zonder dat de vereiste aanpassingen waren doorgevoerd. De verzoekster verwijst eveneens naar het arrest Grosaru t. Roemenië nr. 78039 van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat het Hof daarin oordeelde dat het strijdig is met artikel 3 van het Eerste Protocol bij het EVRM en artikel 13 van het EVRM waar de Kamer die het voorwerp is van het onderzoek zelf autonoom het onderzoek voert van de "geloofsbrieven" en van de grondwetsconforme samenstelling.

Het standpunt van de verzoekster, als zou alle federale wetgeving goedgekeurd door dezelfde Kamer of Senaat die (artikel 187 van) de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) stemde om de voormelde reden als ongrondwettig moeten worden beschouwd, vindt evenwel geen steun in het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof of het arrest Grosaru t. Roemenië van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en evenmin in de aangevoerde beginselen en bepalingen. Bovendien dient te worden benadrukt dat de Raad, hier optredend als annulatierechter, enkel bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid en de kennelijke redelijkheid van de *in casu* bestreden beslissing van 11 april 2013.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2, en 39/82, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet een individuele beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip '*beslissing*' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 83). Immers bepaalt artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet aangaande de beoordelingsbevoegdheid van deze Raad:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de opportuniteit of de intrinsieke waarde van de wet zelf beoordelen aan de hand van de door de verzoekster opgeworpen schending. Terwijl het betoog van de verzoekster als dusdanig niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing zelf zou genomen zijn met miskennis van de door haar in het tweede middel aangevoerde rechtsbeginselen en bepalingen.

De verzoekster houdt in wezen voor dat de grondwettelijkheid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) wordt betwist. Gelet op het voorgaande komt het deze Raad evenwel niet toe om een wetsbepaling te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekster brengt in haar tweede middel in wezen geen argumenten aan waarom de bepalingen van artikel 187 van voormelde wet van 29 december 2010 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet precies zouden schenden. Zij beperkt zich er toe te wijzen op een ongrondwettigheid bij de verkiezingen die hebben geleid tot de samenstelling van de Kamer of Senaat die vervolgens deze wet stemden. Er blijkt evenwel niet dat een dergelijke ongrondwettigheid – die ook niet heeft geleid tot de ontbinding van het parlement – tot gevolg heeft dat al de gestemde wetgeving als ongrondwettelijk dient te worden beschouwd. Haar kritiek mist zowel juridische als feitelijke grondslag en is dus niet dienstig.

De verzoekster vraagt ondergeschikt dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tot een directe toetsing, een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof inzake de vraag of artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Uit het voorgaande blijkt evenwel afdoende dat er *in casu* geen reden is om op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof in te gaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om *in casu* uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Aldus toont de verzoeker geen schending aan van artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van het eerste aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van artikel 13 van het EVRM.

3.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN